

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 502/2018
26.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Мирољуба Томића и Радмиле Драгичевић Дичић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Данила Петровића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 12/17 од 22.11.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 13/18 од 06.02.2018. године, у седници већа одржаној 26.04.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Данила Петровића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Лесковцу К 12/17 од 22.11.2017. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 13/18 од 06.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Лесковцу К 12/17 од 22.11.2017. године, између осталог, окривљени АА, оглашен је кривим да је заједно са окривљеним ББ, извршио кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју му се урачунава период лишења слободe и време проведено у притвору од 26.02.2015. године до 02.04.2015. године. Окривљенима је изречена мера безбедности одузимање предмета, и то теретног комби возила „...“, беле боје са регистарским таблицама ..., број шасије ..., привремено одузетог од стране ОСЛ ПУ Лесковац, дана 24.02.2015. године. Окривљени АА је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 281.625,00 динара, а на име паушалног износа 25.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде. Такође, истом пресудом, окривљени АА обавезан је и да солидарно са окривљеним ББ, Вишем јавном тужилаштву у Лесковцу, на име трошкова кривичног поступка исплате износ од 15.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 13/18 од 06.02.2018. године, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Вишег суда у Лесковцу К 12/17 од 22.11.2017. године, само у односу на окривљеног АА у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Нишу овог окривљеног за кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које је наведеном пресудом оглашен кривим, применом члана 4, 42, 45. и 54. КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године и 6 (шест) месеци, у коју му је у смислу члана 63. КЗ урачунато време лишења слободе и време проведено у притвору од 26.02.2015. године до 02.04.2015. године, док су жалба Вишег јавног тужиоца у Лесковцу и жалбе бранилаца окривљених АА и ББ, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Данило Петровић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, јер изрека пресуде не садржи све елементе бића кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, за које је окривљени оглашен кривим и осуђен. У вези тога, у захтеву се наводи да је битно обележје предметног кривичног дела, прибављање какве користи, а да изрека пресуде не садржи опис те користи, нити у чему се та корист огледа, као и да се радња извршења овог кривичног дела састоји у омогућавању транзита преко територије Републике Србије, а да у изреци стоји да су окривљени критичном приликом, наведеним лицима, омогућили превоз од села Давидовац до Београда.

Одредбом члана 350. став 1. КЗ прописано је да ко без прописане дозволе пређе или покуша да пређе границу Србије, наоружан или употребом насиља, казниће се затвором до једне године. Ставом 2. истог члана је прописано да ко у намери да себи или другом прибави какву корист, омогућава другом недозвољени прелаз границе Србије или недозвољени боравак или транзит кроз Србију, казниће се затвором од једне до осам година, док је ставом 3. наведеног члана прописано, да ако је дело из става 2. тог члана учињено од стране групе,

злоупотребом службеног положаја или на начин којим се угрожава живот или здравље лица чији се недозвољени прелаз границе Србије, боравак или транзит омогућава или је кријумчарен већи број лица, учинилац ће се казнити затвором од две до дванаест година.

Одредбом члана 33. КЗ је прописано, да ако више лица учествовањем у радњи извршења са умишљајем или их нехата заједнички изврше кривично дело, или остварујући заједничку одлуку другом радњом са умишљајем битно допринесу извршењу кривичног дела, свако од њих казниће се казном прописаном за то дело.

Из изреке побијане првостепене пресуде Вишег суда у Лесковцу, произилази да је окривљени АА критичном приликом заједно са окривљеним ББ, на државном путу 1А (аутопут Е-76) са умишљајем, у стању урачунљивости, по претходном договору, у намери да себи прибаве какву корист и то окривљени ББ имовинску корист у износу од 500 евра, а окривљени АА имовинску корист у новчаном износу који није могуће одредити, омогућили недозвољени транзит и кријумчарење кроз Републику Србију, већег броја лица страних држављана – емиграната – мушкараца, на начин којим се угрожава живот и здравље лица чији су транзит вршили у неадекватним условима и без идентификационих докумената, оштећених ближе означених у изреци наведене пресуде, при чему су могли да схвате значај свога дела и могли да управљају својим поступцима и били свесни свог дела, хтели извршење истог и да је њихово дело забрањено, тако што је окривљени ББ у ноћи између 23.02.2015. и 24.02.2015. године, по договору да ће од окривљеног АА добити 500 евра за извршене услуге транзита страних држављана, отишао код окривљеног АА у село Давидовац, који га је потом својим возилом одвезао до места где се налазило теретно комби возило ближе означено у изреци, са страним држављанима у товарном делу комбија, наведеним оштећенима, у који је ушао окривљени ББ и истим управљао у правцу Београда, при чему је код себе имао телефон марке „....“ који му је претходно дао окривљени АА, како би га неко обавештавао о стању на аутопуту.

Полазећи од наведеног и цитираних законских одредби, по налажењу Врховног касационог суда, из изреке побијане првостепене пресуде јасно произилазе сва субјективна и објективна обележја бића кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, односно јасно произилази да је окривљени АА критичном приликом по претходном договору са окривљеним ББ, у намери да себи прибаве какву корист, омогућили другим лицима недозвољен транзит кроз Србију, на начин којим се угрожава живот и здравље лица чији се недозвољени транзит омогућава. Притом, Врховни касациони суд напомиње да за постојање предметног кривичног дела из члана 350. став 3. у вези става 1. и 2. у вези члана 33. КЗ, није неопходно да је каква корист остварена и да иста буде опредељена у изреци, већ је битан елемент овог кривичног дела намера прибављања користи, а она је у конкретном случају у изреци пресуде наведена и описана. Такође, везано за радњу извршења предметног кривичног дела, која се односи на омогућавање транзита преко територије Србије, по налажењу овог суда, транзитом се има сматрати било која деоница у оквиру Републике Србије на којој се предузима радња извршења

наведеног кривичног дела, у циљу транзита преко територије Србије па самим тим и деоница описана у изреци пресуде, од села Давидовац до Београда.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљеног АА, указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић